

Når kriser bliver hverdag

Øvelse 2 – Tegn og lyd

Børn har ret til at gå i skole – også selvom de voksne laver krig

Der er sikkert mange børn i Danmark, der kunne ønske sig at slippe lidt for skolen. Men alligevel holder de fleste nok af at have et sted at komme hen til hver dag. Og det er måske trygt at vide, at skolen gør, at man kan få lov til at arbejde med det, man drømmer om, når man bliver voksen.

Rundt omkring i verden er der rigtig mange børn, der slet ikke kan komme i skole. Det kan være på grund af krig. Eller oversvømmelser. For dem er det svært at tro på, at de får en tryk og sikker fremtid, hvor de kan klare sig selv og arbejde med noget, de holder af.

Heldigvis er der mange, der gerne vil hjælpe de børn, der vokser op i farlige områder. For eksempel Red Barnet, der synes, det er meget vigtigt, at børn kan lege, gå i skole og drømme om deres fremtid. Derfor sørger de for, at der er trygge områder for børnene og skoler, selvom der er krig og oversvømmelser i deres land.

Nu skal I møde Sanaa. I dag er hun otte år og har det godt. Men da hun var lille, blev hendes barndom pludselig vendt på hovedet.

Sanaa fra Syrien - Skolen er blevet hendes fredelige yndlingssted

Da Sanaa bliver født, er der roligt i hendes landsby. Den ligger i et land, der hedder Syrien. Hun bor i et hus sammen med sin familie, og hun elsker at lege med sin kusine. Da de bliver store nok til at gå på legeplads, finder de sig en yndlingsvippe. Den kan de sidde på i timevis og grine.

Men der er krig i Syrien, og der er mange steder, hvor det slet ikke er trygt at være. Ikke for børn og ikke for voksne.

En dag kommer der også soldater til Sanaas landsby. Soldaterne er ikke rare, og de vil bestemme alt i byen. Der er ikke trygt mere. Sanaa og hendes kusine kan slet ikke komme hen til deres vippe, og de kan mærke, at de voksne er bange.

Til sidst siger Sanaas forældre, at de bliver nødt til at komme væk. De rejser til en ny by, hvor de håber, at de kan få et nyt liv. Men så kommer soldaterne også til den by, og nu må Sanaa og hendes familie rejse endnu længere væk. De er på flugt sammen med tusindvis af andre familier, der heller ikke tør blive.

Skole og Dagtilbud

De går og går i fire dage i koldt og tåget vejr. De kan næsten ikke se noget, og de er sulte og tørstige og må drikke vand fra vandpytter.

Endelig når de frem til en lejr for alle de mennesker, der er blevet jaget ud af deres byer. Det er et stort område, hvor familier bor i telte. Så selvom det er trygt, kan de ikke leve almindelige liv ligesom mennesker, der bor i byer med legepladser, normale børnehaver og skoler.

Der er mange mennesker i lejren og børn, der har det ligesom Sanaa. De har alle sammen fået deres almindelige liv vendt på hovedet. Før boede de i huse, gik på arbejde, fejrede fødselsdage, købte ind hos købmanden, legede og havde det sjovt. Sanaa savner sit gamle liv, og flugten væk fra to landsbyer har gjort hende bange.

Familierne bor alle sammen i små telte på lange rækker. Der er ikke vand i teltet, så det skal de hente ved en brønd for at kunne lave mad og vaske sig. Der er heller ikke noget toilet, så når Sanaa skal tisse, skal hun stå i kø længe, for der er kun få fællestoiletter i lejren. Det hele er mere besværligt. Der er ingen tørre stier mellem teltene. Der ligger bare brædder, hun skal hoppe mellem, når det har regnet, og der er mudder over det hele. Hun savner også rigtige legepladser. Her i lejren er der kun små bare områder, hvor de kan spille fodbold, men ellers må de bruge fantasien.

Sanaa synes også, det er uhyggeligt at sidde inde i teltet, når det blæser. Det river og rusker i teltdugen, så hun må holde sig for ørene og bliver bange for, om det blæser væk med hende.

I starten tør hun ikke rigtig lege med de andre børn i lejren. Hun er slet ikke, som hun plejede at være. Hun er blevet helt stille og sidder kun inde i familiens telt. Der er en skole i lejren, som børnene kan gå i, men Sanaa er ikke gammel nok til at komme derhen. Da hun endelig bliver gammel nok, er hun ikke sikker på, at hun har lyst. Hun er stadig lidt bange for verden, efter alt det hun har oplevet med soldaterne og flugten.

Sanaas mor er bekymret. Og hun vil gerne have, at Sanaa går i skole og får en uddannelse, så hun kan få et godt liv, når hun bliver voksen.

En dag brækker Sanaa armen, og hun skal på hospitalet inde i en stor by. På vejen derhen lægger hun mærke til, hvordan verden uden for lejren ser ud. Der er træer, får, landsbyer og biler. Det får hende til at drømme om fremtiden og et liv uden for lejren i et land uden krig.

Så Sanaa går med til at besøge lejrens skole. Den har også et trygt og rart område, hvor børn kan slappe af og lege uden at være bange. Her er der voksne, der hjælper Sanaa ved at tale med hende om alt det voldsomme, hun har oplevet. Det hjælper på hendes humør, og hun bliver mere sig selv igen.

Sanaa begynder at gå i skole hver dag, og det bliver hendes yndlingssted i lejren. Hun kan godt lide, at hun ved, hvad hun skal hver dag. De sidder på stole ved borde med deres

Skole og Dagtilbud

skolebøger, og læreren står ved en tavle. Bordene står i hestesko, og Sanaa synes, det ligner en rigtig skole, selvom hun aldrig har prøvet at være i én. Hun sidder altid ved siden af Zahra. Nogle gange kommer de til at fnise i timen, når læreren siger noget sjovt. Men det bedste er, at Zahra også ved, hvordan det er at have mistet sit hjem og flygte på grund af krig. Det er dejligt at have en veninde, der forstår, hvordan man har det.

Når hun kommer hjem fra skole til familien i teltet, fortæller hun om, hvad hun har lært. Hun laver lektier og fortæller om sine drømme for fremtiden. Bagefter leger hun med de andre børn. Zahra er god til at finde på og fjerne, og Sanaa synes, det er dejligt at grine sådan rigtigt igen.

Nu er Sanaa blevet otte år og går i anden klasse, og hendes yndlingsfag er matematik. Sanaas store drøm er at blive børnelæge, så hun kan arbejde på et hospital og hjælpe andre børn, der falder og brækker armen. Hun drømmer om at bo et fredeligt sted, hvor der er får, biler og landsbyer. Hun vil gerne bo i et hus og gå i en normal skole. Helst sammen med Zahra.

Sanaa er glad for at være et sted, hvor hun kan gå i skole, selvom hun bor i et telt i en lejr. Hun kan drømme om sin fremtid uden for lejren, og hun får lov til at være et barn, selvom der er krig i hendes land.

Hver dag sørger Red Barnet og mange andre for at hjælpe børn, der bliver født og vokser op i lande med krig og naturkatastrofer. Så de kan få lov til at lege, drømme og få et liv, som de selv bestemmer i.